

TOCCATA

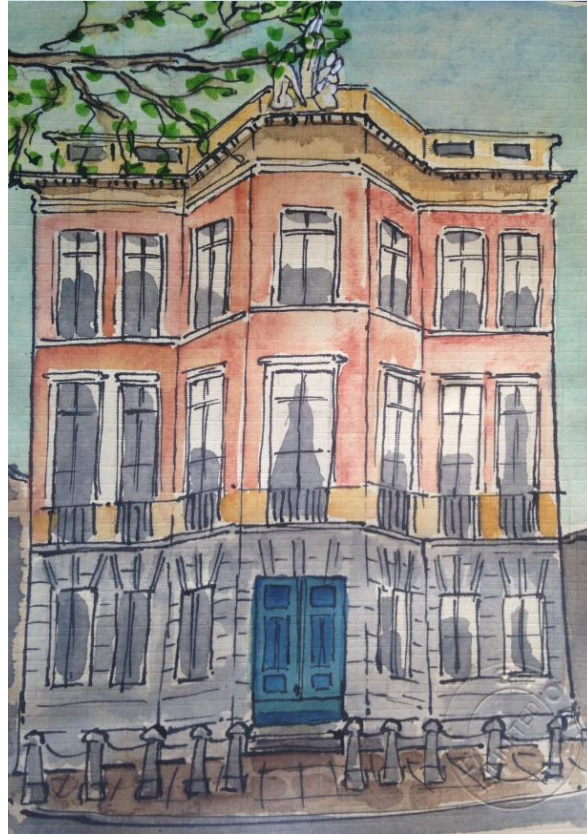
Daar, waar de brugdelen van de Gravensteen
elkaar op het hoogste punt naderen, is precies
het moment waar ik Keetje tegenkom.
Keetje Hodshon, de jonge rijke vrouw, wonende
niet ver van de Gravenstenen brug aan de
oostelijke oever van het Spaarne.

Even treffen onze blikken elkaar.
Een lichte frons en geheimzinnigheid die ik
meen te ontwaren en ik ben als getroffen
door de schoonheid van deze dame.
De kleding en de manier zoals zij daar héél even stil staat.
Precies daar boven op die brug.
De tijd valt even weg en in een vertraagde
beweging zie ik haar afdalen naar de westelijke oever.
Dan kijkt zij om, heel even maar.
Zag zij ook dat ik haar volgde met mijn blik?
Mijn eerste gedachte; ik ga terug!

Ik zie haar verder gaan en ze mengt zich in het drukke oeververkeer. Nu kan ik terug, denk ik, en keer om om haar te volgen. De schitterplekken van de vroege morgenzon zetten de oever en de bedrijvigheid in een bijzonder licht. Richting Bakenes is haar gang. Haar sierlijke beweging tussen de bedrijvigheid van de werkende mensen, waar boten worden gelost of in gereedheid gebracht voor vervoer van handelsmaterialen zoals stoffen voor kleding en granen voor Bierbrouwerij 'De Olifant' die oostelijk aan de voet van de Gravenstenenbrug ligt. Of bouwmaterialen voor de bouw van nieuwe huizen zoals deze ook voor het 'paleis' van Keetje zijn gebruikt.

Een monumentale woning
waarvan zij al op jonge leeftijd eigenaresse en bewoonster is.
Twee jaar heeft het geduurd voordat haar woning klaar was.
Ik weet dat zij een vermogende vrouw is en alleen woont
met personeel en salon houdt met hoogstaande notabelen
uit Haarlem, Nederland en andere landen als Frankrijk,
Duitsland en Engeland.

Nu loopt ze daar en gaat linksaf
de Bakenessergracht op. Ik blijf haar

volgen op afstand, net genoeg om van de elegantie van haar beweging te kunnen genieten. Nu gaat ze links de Groene Buurt in. De Groene Buurt waar het gewone volk woont en dames van plezier. Het duurt even voordat ik daar ben aangekomen.

Uit het zicht nu,
Keetje is nu uit mijn gezichtsveld!
Ik versnel mijn pas en moet kiezen
tussen de Klaversteeg en Lange Begijnestraat.
Geen Keetje meer te zien.
De Waalse kerk slaat negen uur!

Merkwaardig, had ik nu maar beter opgelet.
Welke richting is ze op gegaan?
Misschien de Waalse kerk?

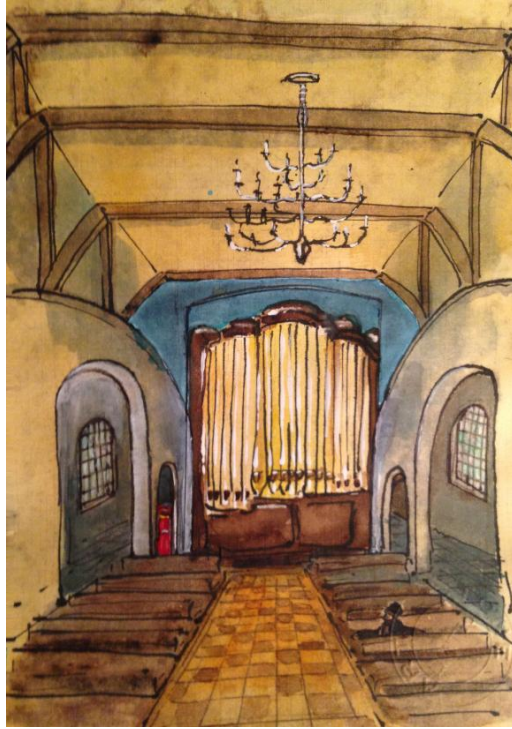
Via de ingang aan de zuidzijde van de Lange Begijnestraat ga ik de kerk binnen. Schemerig en koel is de ruimte. Er zijn wat mensen die in de gebedsruimte aanwezig zijn.

Het is stil!

Bij het orgel ontwaar ik een jonge vrouw en loop tot halverwege de kerk om dan een zitplaats in te nemen.

Onafgebroken zijn mijn ogen gefocust en nu weet ik het zeker, het is Keetje! Plotseling zie ik de gestalte van een man achter een pilaar die naar Keetje wenkt.

Zij loopt naar hem toe en is dan weg. Er is niets meer wat duidt op hun aanwezigheid. Daarna een krakend scharniergeluid en een dichtvallende deur.

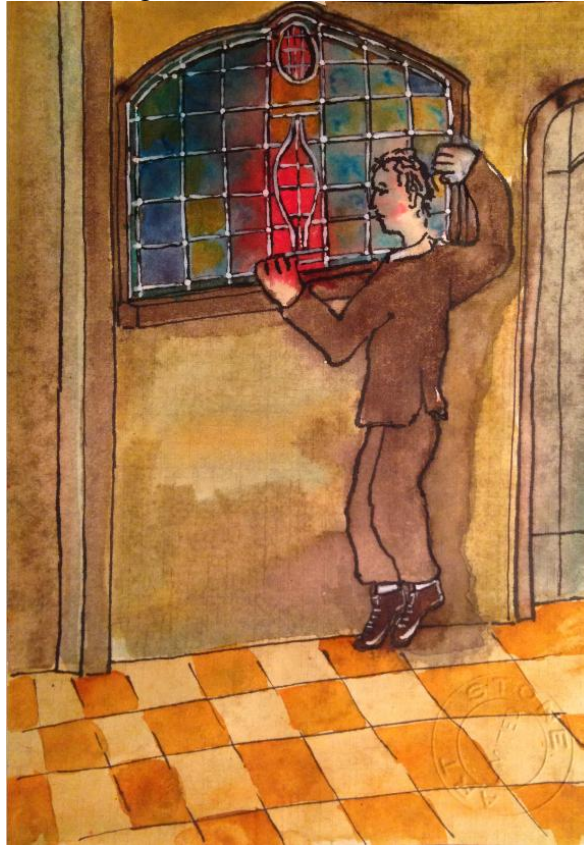

Hemel, waar is ze nu gebleven?
Ik sta op en loop naar voren om te
kunnen zien waarheen ze naar toe gaat.
Ik zie een zware eiken deur in een
nis achter het orgel en loop erheen.
Voorzichtig, héél voorzichtig probeer
ik de deur te openen en kruip door
een minimale opening, om zo min
mogelijk lawaai te maken.

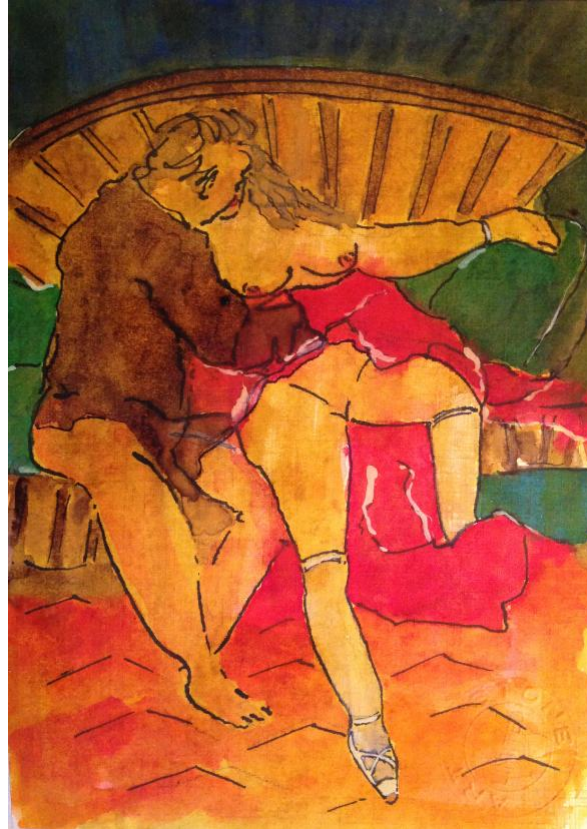

Een gang met aan een zijde glas-in-lood ramen
die wat licht doorlaten.....

Iets verder zie ik een raam met donkerblauw
en rood glas en erachter een zwak licht.

Wanneer ik er doorheen kijk zie ik twee mensen.
Ik zie dat het Keetje moet zijn,
omdat ik haar houding en krullend haar herken.
De ander moet de man zijn die haar heeft gewenkt.
Ze staan zeer dicht bij elkaar en ik zie nu ook dat ze elkaar kussen.
Een erotische sfeer wordt door het glas blauw en rood omfloerst.
Met een beweging van zijn hand maakt de man iets los
bij Keetje waarop zij antwoordt met een soortgelijke handeling bij de man.
Ik voel me ongemakkelijk maar het voyeurisme
dat mij in zijn greep heeft, wint het van mijn gêne
en ik blijf toezien hoe zij met elkaar bezig zijn.

Er staat een chaise longue in de kamer en ik zie hoe zij met weinig aan, bijna dansend, daarheen beweegt.

Nu hoor ik plotseling verderop een deur opengaan, laat me zakken en kijk om me heen om te zien waar het geluid vandaan komt.

Voetstappen komen mijn richting uit.

De koster?

Ik moet nu snel zien weg te komen en haast me terug door de gang naar de deur. Het lukt me zonder al teveel kabaal terug te komen in de kerk.

Ik wil op Keetjes terugkeer wachten.

Wie is die man waarmee zij de liefde bedrijft?
Het duurt even voordat ik weer enige beweging waarneem naast het orgel van de kerk.

Waar ik in mijn opgewondenheid Keetje verwachtte zie ik nu de man richting het kerkorgel lopen.

Heel even stil!

Dan schalmt de Toccata van Bach door het godshuis!
De klanken spelen met de stralen van de zon die door de glas-in-lood vensters naar binnen kleuren.
Niet veel later betreedt Keetje vanuit de nis het middenschip.
De oogstrelende, gracieuze bewegingen van een danseres vermengen zich met de ruimte en de klanken.

Inmiddels zijn wij alleen in de kerk.
Op het moment dat zij langs mij loopt treffen
onze ogen zich een tweede maal deze dag en wederom
de frons en het geheimzinnig trekje rond haar mond.
Dan verdwijnt ze uit het Godshuis.

Het laatste slotakkoord van de Toccata
galmt nog lang na.....